

V zastoupení uprchlého přednosty odevzdal ji výpravčí Ferdinand Hauer, bydlící v Horní Plané. Českým přednostou se stal Václav Hrubý z Č. Budějovic. Ještě téhož dne byla obsazena stanice Želnavá (pozn. dnes Nová Pec) a prodloužen až tam provoz. Odevzdal ji Georg Urbauer a převzal vrchní oficiál Matěj Kropík.

14. června přejímá Josef Pražák poštovní úřad, zřizuje se odbočka úřadu pro ochranu práce. Dne 3. července se ve vyzdobeném drážním skladišti konal přípravný večírek na národní americkou slavnost (Den Nezávislosti) K tanci a poslechu hrála Egnerova železniční hudba z Č. Budějovic.

Dne 4. července byly vypraveny dva dlouhé zvláštní vlaky z obou směrů do Horní Plané, kde na velkém prostranství (snad dnešní mlékárenská zátoka) byla uspořádána vojenská divizní slavnost svátku Nezávislosti z r. 1776, kdy se Amerika vymanila z panství Anglie. Slavnosti se zúčastnila i menší čsl. jednotka a na čestnou tribunu byli pozváni i železničáři a předseda MSK Otto Trenda. Tam se setkal s mladým americkým důstojníkem, mluvícím česky, který se představil jako blízký příbuzný zavražděného starosty Chicaga-Čermáka. Prostřednictvím tohoto důstojníka, požádal dopravní kontrolor generála Hardnesse, aby projevy byly překládány. Tak dostala slavnost, od které si přítomní Němci slibovali podporu svých přání na připojení k Rakousku, zcela jiný ráz. Po skončení slavnosti poděkoval gen. Hardness za přepravu vojsk po železnici a nabídl jako dar kterékoliv ukořistěné německé auto. Dopravní kontrolor dar odmítl, ale požádal o 5 motorových železničních vozů z Kájova a 7 z Hořic na Šumavě. Americkým náletem na výtopnu v Č. Budějovicích, byly totiž zničeny lokomotivy a motorové vozy a provoz na železnici byl ohrožen. Přestože byly vagony obývány americkým vojskem, dal generál souhlas k jejich odvozu.

Mezi pamětníky se vyprávělo, že na této slavnosti předali Američané českým představitelům anglicky psanou kroniku popisující celé válečné tažení z USA až do Horní Plané nikdo si ale nemohl vzpomenout, kde kronika skončila, nebo kam se ztratila.

V červenci se vrací učitel Karel Dražský a 3. září jdou děti do školy. (prozatím jen I. stupeň) Do národní správy jsou převzaty koloniál, (čp. 10) drogerie (čp. 15), železářství, (10) pekařství, (13) sedlářství (155) atd.

16. 10. 1945 - bylo přestěhováno 250 Němců z Horní Plané do Zvonkové a po třech týdnech odsunutí do Německa. První čeští zemědělstí osídlenci přišli 26. října 1945. Byl to např. Valeš Fr., Švarc Karel, Chalupský St., Kubiš Karel.

27. října odešla dosavadní (26-pěší) americká posádka. Byla vystřídána praporem 94 pěší divize, kde bylo mnoho příslušníků slovanského původu. Definitivně opustila americká armáda Horní Planou 28. listopadu 1945 a s nimi údajně většina německých děvčat - na odsun nečekala.

První dosídlenci kupují od Místní správy včelstva po Němcích za 400 Kč za jedno včelstvo. Jsou to např. Janda (kostelník) Pražák (poštovní) Fiklík (drogista) Celkem asi 100 včelstev. K vyučování na střední škole chybí učitelé a tak na žádost zmocněnce Ministerstva školství přijíždí do Horní Plané učitel Václav Spurný z Třeboně. Doprovází ho jeho manželka Emilie Spurná a přestože je 7. prosince, nachází budovu školy v dezolátní stavu. Okna jsou povětšinou rozbita, elektrický rozvod poškozen, v přízemním bytě hromada popela a plechovek od konzerv, půlitrů a časopisů. V takovém stavu zanechala školu odcházející americká armáda. V celé budově byly jen dvě skříně, nějaký stůl, na půdě pár zastaralých lavic. V kabinetě obrazy a vycpaniny naházeny na jedné hromadě. Šokování tímto stavem odjíždějí manželé Spurných zpět do Třeboně s tím, že si nástup na tuto školu ještě rozmyslí.

Koncem prosince však dostávají nový přípis, že je škola připravena a žáci čekají na učitele. Přijíždí tedy 7. ledna 1946 znovu, nyní na trvalo, ale nacházejí školu ve stejném stavu. Na odsun odchází lékárník (a starosta) PhDr. Franz Ladek. 12. prosince přebírá lékárnu pod Národní správou PhDr. Anna Navrátilová. Zůstává zde do 30. 11. 1948.

První dosídlenci byli bezzemci, pár řemeslníků a prodavačů. Přicházeli hlavně od Bukovska a Prachaticka. Nikdy jim Šumava k srdci nepřirostla (některým) a tak, když v pozdějších letech zemřeli, nechávali se pochovat v místě svého rodiště, daleko od Šumavy. Pokr. 11.